

Sygn. akt III KRS 8/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Maciej Pacuda

Protokolant Anna Pęsko

w sprawie z odwołania A. K. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr .../2011 z dnia 8 lutego 2011 r.,

w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego ,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 sierpnia 2011 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr .../2011 z 8 lutego 2011 r. postanowiła, że adwokat A. K. K. nie zostanie przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...].

W uzasadnieniu uchwały stwierdzono przede wszystkim, że analizując całą dokumentację konkursową, za lepszą kandydatkę na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego Krajowa Rada Sądownictwa uznała E. W. P. Osoba ta, przy krótszym o 1,5 roku okresie pracy na stanowisku, którego zajmowanie uprawnia do ubiegania się o stanowisko sędziowskie, uzyskała wyższą ocenę na egzaminie sędziowskim, znacznie lepszą ocenę pracy przedstawioną przez sędziego wizytatora, jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w [...], przy całkowitym braku poparcia tego organu dla A. K. K., bardzo wysokie poparcie Zgromadzenia Ogólnego w [...], przy nieznacznym poparciu udzielonym przez ten organ A. K. K.

Odniesiono się do zarzutów A. K. dotyczących uchybień procedury konkursowej. Stwierdzono, przede wszystkim, że ocena sporządzona przez sędziego M. P. została dokonana na podstawie badania akt 32 spraw karnych, w których kandydatka występowała w charakterze obrońcy. Okoliczność, że obejmuje więcej niż 3 lata pracy nie stanowi uchybienia, ponieważ wymóg objęcia oceną trzech lat należy uznać za minimalny. W odniesieniu do oceny sporządzonej przez sędzię J. S. podkreślono między innymi, że rzeczywiście została ona dokonana tylko na podstawie określonych, złożonych przez kandydatkę pism. Wizytator sama to przyznała, natomiast Prezes Sądu Okręgowego podniosła, że lista spraw cywilnych i gospodarczych nie została sędzi J. S. przedstawiona, ponieważ liczyła tylko 12 pozycji. Krajowa Rada Sądownictwa uznała wprawdzie, że stanowi to pewne uchybienie proceduralne, jednak w jej ocenie przedstawiona opinia jest wystarczająca.

Dalej stwierdzono przede wszystkim, że wnioski wizytatorów co do przydatności kandydata na stanowisko sędziowskie nie są dla Krajowej Rady Sądownictwa wiążące. Krajowa Rada Sądownictwa oceniła obie opinie samodzielnie, uwzględniając również dobre opinie o pracy kandydatki. Wizytatorzy ocenili kandydatkę surowiej, co pozostaje jednak ich indywidualnym stanowiskiem. Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła także, że wprawdzie kandydatce doręczono sprawozdanie dotyczące analizy jej pracy z zakresu prawa cywilnego po terminie posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego, lecz zaprezentowała ona swoje racje na Zgromadzeniu Ogólnym i przed Krajową Radą Sądownictwa. Zaprezentowała także obszernie swoje stanowisko w sprawie w formie pisemnej.

Na Zgromadzeniu Ogólnym poinformowano także o pozytywnych opiniach wydanych o jej pracy przez sędziów K. G. i M. L.-B. oraz o rekomendacji udzielonej przez Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w [...]. W opinii Krajowej Rady Sądownictwa, wszystko to konwaliduje uchybienia w odniesieniu do sporządzenia opinii o pracy kandydatki.

W konkluzji stwierdzono, że oceny pracy kandydatki, mimo podnoszonych przez nią zarzutów formalnych co do sposobu i metodyki ich sporządzenia, były wystarczające do rozstrzygnięcia konkursu. W pracy A. K. K. dostrzeżono uchybienia, a jej kontrkandydatka E. W. P., uzyskała ocenę wzorową – do jej pracy zgłoszono nieliczne uwagi i nie miały one oczywistego charakteru.

A. K. K. na podstawie art. 13 ust. 2 w związku z art. 13 ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 27 lipca 2001 r. (Dz.U. z 2009 r. Nr 11, poz. 1031 ze zm.) zaskarżyła w całości uchwałę z 8 lutego 2011 r. nr 334/2011. Podniesiono zarzut nieważności postępowania wynikający z naruszenia: 1) art. 11 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa; zaskarżona uchwała została bowiem podpisana przez osobę do tego nieuprawnioną, 2) art. 12 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa; istnieją istotne rozbieżności w zakresie liczby obecnych członków Krajowej Rada Sądownictwa i biorących udział w głosowaniu, uniemożliwiająca ustalenie, które osoby nie brały udział w głosowaniu i jaka była tego przyczyna.

Ponadto uchwale zarzucono sprzeczność z prawem z art. 7, art. 17, art. 32, art. 60 i art. 78 Konstytucji RP w związku z art. 57 § 3 i art. 61 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 27 lipca 2001 roku (Dz.U. z 2001 r. Nr 98 poz. 1070 ze zm.). Wiązać się ma to z faktem, że Krajowa Rada Sądownictwa podejmując zaskarżoną uchwałę, nie dokonała tego po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności nie wszczęła niezbędnych czynności kontrolnych zmierzających do wyjaśnienia zgłoszonych przez skarżącą zarzutów naruszenia procedury konkursowej. Zarzuty te wskazują na faworyzowanie niektórych kandydatów zarówno przez Kolegium Sądu Okręgowego w [...], jak i Zgromadzenie Ogólne sędziów Sądu Okręgowego w [...], niedopuszczalne wpływanie na wynik głosowania Zgromadzenia Ogólnego sędziów

Sądu Okręgowego, a także przekraczanie uprawnień przez sędziów wizytatorów przy sporządzaniu ocen kwalifikacji skarżącej.

Skarżąca podniosła także, że wskutek uruchomienia przez Krajową Radę Sądownictwa dalszej procedury konkursowej w stosunku do pozytywnie zaopiniowanej kontrkandydatki, zakończonej powołaniem jej przez Prezydenta RP na stanowisko objęte konkursem, została ona pozbawiona prawa do skutecznego środka odwoławczego, a tym samym szeroko rozumianego prawa do sądu.

Wniesiono o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia oraz o przyjęcie odwołania do rozpoznania, ponieważ podniesione zarzuty wskazują na konieczność zbadania prawidłowości procedur konkursowych oraz legalności zaskarżonej uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu nieważności postępowania.

W odwołaniu podniesiono zarzut naruszenia art. 11 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (dalej ustawa) poprzez podpisanie zaskarżonej uchwały przez osobę nieuprawnioną. Zdaniem skarżącej uprawnienie do reprezentowania Rady oraz do podpisania uchwały posiada wyłącznie Przewodniczący. Uchwała została tymczasem podpisana przez Wiceprzewodniczącego. Zgodnie z przepisem art. 11 ust. 2 ustawy Przewodniczący reprezentuje Radę. Jednak w tej materii obowiązywały również przepisy rozporządzenia wykonawczego – Rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą, Dz.U. Nr 219, poz. 1623, ze zm. – dalej rozporządzenie. Zgodnie z jego § 13 ust. 3 protokoły posiedzeń i uchwały Rady podpisuje Przewodniczący lub wiceprzewodniczący. Tak więc zarzut powyższy był niewątpliwie chybiony.

Kolejny zarzut dotyczył rozbieżności pomiędzy liczbą obecnych członków (podpisów na liście obecności) i biorących udział w głosowaniu. Zdaniem skarżącej narusza to art. 12 ustawy. Należy podkreślić, że w odwołaniu nie wskazano, który przepis został naruszony. W ocenie Sądu Najwyższego podniesione argumenty w

zestawieniu z treścią poszczególnych przepisów art. 12 ustawy nie pozwalają na przyjęcie, że doszło do naruszenia któregokolwiek z przepisów art. 12 ustawy.

Kolejne zarzuty podniesione w odwołaniu dotyczyły zasadniczo nierozważenia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy, a w szczególności niewyjaśnienia zgłoszonych zarzutów naruszenia procedury konkursowej.

Z zarzutami tymi nie można się było zgodzić. Rada wszechstronnie i niezmiernie wnikliwie rozważyła wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, czemu dała wyraz w uzasadnieniu uchwały. Rada wyraźnie wskazała, że kontrkandydatka odwołującej się uzyskała wyższą ocenę na egzaminie sędziowskim, znacznie lepszą ocenę sędziego wizytatora, jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego (przy całkowitym braku poparcia dla odwołującej się), bardzo wysokie poparcie Zgromadzenia Ogólnego. Rada odniosła się także obszernie do zarzutów dotyczących oceny dokonanej przez wizytatora.

Należy również podkreślić, że Rada uznała, iż odwołująca się spełnia wymogi formalne do objęcia stanowiska sędziego. Natomiast jej kontrkandydatka uzyskała ocenę wzorową, co zdecydowało o tym, że jest lepszym kandydatem na wolne stanowisko sędziowskie.

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy, był uprawniony jedynie do badania, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Sąd Najwyższy jest więc związany ustaleniami faktycznymi i może jedynie oceniać, czy kryteria oceny kandydata miały charakter wymierny. Tak więc Sąd Najwyższy nie weryfikuje dokonanego przez Radę wyboru według kryterium jego zasadności, jeżeli dokonany wybór nie narusza prawa. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziego (por. wyrok SN z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09). Tak więc nie było możliwe zakwestionowanie przedstawionych w uchwale kryteriów zastosowanych przez Radę, gdyż nie zostały naruszone przepisy proceduralne. Rada wybrała po prostu lepszego, w jej ocenie, kandydata na wolne stanowisko sędziowskie.

Sąd Najwyższy nie podzielił także poglądu, że uruchomienie dalszej procedury konkursowej, zakończonej powołaniem kontrkandydatki na stanowisko objęte konkursem, pozbawiło odwołującą się prawa do sądu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.